

Pan Karel Máša se narodil 30. září 1951 v Českých Budějovicích. První rok života prožil na hájovně, které se začalo říkat Mášovna. Ta leží u Leopoldova a dodnes se tak jmenuje. Odtud se musela jeho rodina kvůli výstavbě ostatních drátů, které měly chránit hranice socialistického Československa, nuceně odstěhovat do Nových Hradů, kde navštěvoval základní i střední školu. Ze školních let vzpomíná na srpen 1968, kdy obsadila sovětská armáda naši republiku.

21. srpna naše maminka přišla do pokoje a řekla nám, že nás přepadli Rusáci. Takže třičtvrtě republiky se zbortil svět, protože do té doby byl sovětský svaz ten, kdo nám řekl ten nejlepší, a vlastně jsme na něm byli závislí, ale byli jsme vychováni tak, že to tak je dobře, že to tak prostě je. No a 21. srpna se prostě stalo tohleto. My jsme přišli do školy a teďka každý na to měl jiný názor. Ta děvčata, ty spolužačky moje, které byly z těch rodin, které dřív měly pole - soukromé, ty byly absolutně proti tomu, že tady ty Rusové jsou. A spolužačky, které měly třeba rodiče, já nevím, někde jako učitele, nebo nějaké činovníky, tak ty zase to schvalovaly.

Karel Máša vyrostl v období socialismu se všemi jeho hesly a pravidly. Vypráví třeba o tom, jak každý občan musel pracovat.

Za socialismu byla povinná dokonce i práce, takže si pamatuji v tom Stožci, že prostě nepřišel chlapík tři dny do práce, přijela pro něj policie a byl tři dny ve vazbě a prostě si to musel nadělat.

Karel Máša celý život pracoval pro lesní správu nebo jako hajný v lese. Během Karlovy služby utekli právě přes jeho úsek lesa do zahraničí i dva kamarádi.

To bylo tady na Pohorský vsi, když jsem sloužil jako hajný, tak... Ono jich uteklo víc v té době. Ten první, ten sloužil napřed jako hajný a protože už pravděpodobně měl takovýhle myšlenky tak šel dělat kočího. Musel tahat dříví. A potom z toho Leopoldova odešel, on bydlel v Leopoldově, takhle za tím potokem, a potom z toho Leopoldova odešel někam do nějaké vsi tady u těch Malont, pak se vrátil zpátky s tím, že bude dělat kočího, takže mu dali koně, sehnali mu vozejk za koně, dali mu propustku a on odstrojil koně a i s celou rodinou, kterou měl naloženou na tom voze s tím senem, tak prostě projel skrz péesáky, protože tu propustku měl, jel sám, ty děti byly uspané nějakou makovicí nebo čím uspané, aby neplakaly, takže projel normálně hlídkou, dráty a zmizel v Rakousku. A odpoledne, nebo prostě ten den ještě tam zažádal o politický azyl...

Ten druhý, to byl Pepík Pešík, se jmenoval - Jozef Pešík, a ten tahal možná, já nevím, deset let u lesů za dráty, každý den projel, všichni ho znali, jezdil s námi lovit večer za dráty, prostě nás pustili, žádný problém. On dokonce, asi poslední rok předtím, než zdrhnul, tak dělal předsedu buňky KSČ Pohorský vsi. Takže normálně projeli do práce s klukama Jarošů, to byla parta Jarošové a Pešík, normálně tahal s Kukumem, šli na svačinu a v deset hodin, říkali kluci, přišli do maringotky, na stole byla Pepíkova občanka, fotka společná s klukama Jarošů a zmizel i ze psem, prostě byl pryč.

Pan Máša nad útekem sám také přemýšlel.

Já jsem tu měl rodinu. Měl jsem tady maminku, která dělala ve školce ředitelku na Nových Hradech a tatínka, který měl funkci u lesů České republiky. Takže to byl důvod, ... kdybych byl

sám, byl svobodný.... Nevím, jestli bych to udělal, nevím. Prostě jsem to neudělal. A myslím si, že hlavní důvod byl prostě rodina.

Pan Máša se během života dvakrát oženil a má čtyři již dospělé děti. Už je pár let v důchodu, ale stále ještě chodí pracovat. Největší radost mu v tuto chvíli dělají jeho vnoučata.